

MIN SØSTER,
VAMPYREN

Det store flip

Sienna Mercer

På dansk ved Lis Andersen

★ ★
Alvilda
★

KAPITEL 1

”Du må være ligesom vand ... strømmende vand ...”

Ivy slog hånden for munden. *Du griner ikke!* sagde hun til sig selv. *Det er bare ikke okay!*

Hr. Abbott sad og sov på bagsædet i hr. Vegas bil efter en søvnløs flyvetur fra London. Desværre var han midt i en dyb samtale med en krigerisk kunststuderende – i drømme!

”Flyyyd,” mumlede han.

Hans hage faldt ned mod den orange t-shirt med ”I ♥ London” på, så hans ord blev utydelige. ”Flyyyd ... som et vaaandfald ...”

”Hvis der fandtes en præmie for mænd med mega

jetlag,” hviskede Ivy til sin tvilling. ”Så ville han vinde prisen!”

Olivia fniste. Hendes blå øjne strålede. ”Totalt!” hviskede hun. ”Tror du, vi burde kontakte *Guinness rekordbog*?”

”Altså ...” Ivy kiggede på Olivias t-shirt med pariserhjulet London Eye på. Hun smilede. ”Måske skulle vi hellere kontakte sladderbladene først,” sagde hun dæmpet, mens hun skævede til deres biofar bag rattet.

Olivia rullede med øjnene. ”Hvad snakker du om?”

”Hmm...” Ivy begyndte at grine og pegede på det hjerte, der var tegnet med pink tus omkring en af pariserhjulets kabiner på Olivias t-shirt. ”Tager jeg helt fejl, eller står der ikke *JC + OA*?”

Olivias kinder blev pink. Men hun smilede stadigvæk lidt. ”Og hvad så?”

”Så-øøh...” sagde Ivy og puffede til sin tvilling. ”Jeg gætter på, at *nogen* havde en meget romantisk tur i London Eye sammen med sin kæreste. Og eftersom den kæreste tilfældigvis er en mega filmstjerne, så tror jeg nok, at sladderbladene vil være interesserede!”

”Årh, hold op!” Olivia puffede til Ivys skulder, men hun kunne ikke skjule sit smil.

Ivy puffede igen og grinede.

Olivias t-shirt var endnu en påmindelse om, hvor langt væk Ivys tvillingesøster havde været. Men nu hvor hun var hjemme igen, så føltes alt helt rigtigt igen i Ivys verden. Og at dømme efter Olivias ansigt – og hjertet hun havde tegnet på sin t-shirt! – så lod det til, at alt gik godt for Olivia også.

Olivia hoppede utålmodigt i sædet og vendte sig mod sine adoptivforældre, der snorkede højlydt på bagsædet. ”Jeg fatter ikke, hvordan de kan sove. Jeg har aldrig nogensinde følt mig så vågen!”

Ivy rullede med øjnene. ”*Det* behøver du ikke at fortælle mig. Du har været som en sæk lopper, siden du ankom.” Men hun sagde det med et kærligt smil.

Hele Abbott-familien var fløjet til London for en uge siden. Olivia skulle optræde i de scener, som skulle optages der til Hollywood-filmen *Solnedgangens Land*. Og i virkeligheden burde Olivia være gået i gulvet efter en lang nat på flyet hjem ... men efter den hektiske uge, hun lige havde været igennem, plus jetlag og en svimmel lykkefølelse på grund af hendes genforening med Jackson, så opførte hun sig

fuldstændigt som en humlebi, der havde rullet sig i sukker. Ivy havde aldrig set sin tvilling så hyperaktiv.

”Åh! Det glemte jeg næsten!” Med et spændt hvin dykkede Olivia ned og greb sin taske mellem sine glitrende, pink tennissko. ”*Gaverne!* Jeg har købt vildt mange souvenirs.”

”Hey, vent lige med det!” Ivy lagde leende en hånd på Olivias arm. ”Her er for lidt plads til gaveuddeling. Og far har travlt med at køre, og begge dine forældre er gået ud som et lys. Hvorfor venter du ikke med gaveregnen, til vi er hjemme på Bedemandsbakken?”

”Nå ja, du har ret. Selvfølgelig har du ret.” Olivia nikkede heftigt og hoppede atter i sædet. ”Ja, vi *bør* trække spændingen ud. Bygge forventningens glæde op til et klimaks, ikke?”

Ivy hævede et øjenbryn. ”Er det filmsprog?” Hun kom til at tænke på Olivias film-nørdede veninde, Camilla. ”Du taler jo næsten flydende camillansk!”

Før Olivia nåede at svare, faldt hendes biofar fremover i sædet. Stadigt sovende brølede han: ”Glem alt om form og struktur! De har ingen betydning he-ahhhzzz...”

Det sidste ord blev slugt af en dyb snorken, idet hans hoved atter faldt tilbage mod sædet.

Ivy og Olivia slog begge hænderne for munden for ikke at bryde ud i latter. Selv Charles Vega måtte kvæle et grin oppe foran ved rattet.

”Velkommen hjem,” hviskede Ivy til sin søster og gav hende et knus.

Hjemme hos Ivy dækkede hendes far og stedmor, Lilian, et let morgenbord til den hjemvendte trio. Men ikke engang cornflakes og toast lod til at kunne kurere deres jetlag. Efter mindre end fem minutter måtte fru Abbott gå op ovenpå. ”Jeg må altså have noget koldt vand i ansigtet!” sagde hun. ”Måske kan det vække mig.”

”Selvfølgelig,” sagde Lilian. ”Bare lad som om du er hjemme.” Da fru Abbott havde forladt spisestuen, vendte Lilian sig mod Olivia og hr. Abbott. ”Nå,” sagde hun. ”Har I to ikke lyst til at fortælle om flyveturen?”

”Altså ...” begyndte Olivia, men tav brat, da hr. Abbotts hoved begyndte at falde fremover.

Ivy gispede. Hans hoved havde *direkte* kurs mod tallerkenen med cornflakes ...

... men han greb sig selv i manøvren lige i tide. Med et pludseligt ryk og et grynt rettede han sig op, mens hans sølvske snurrede gennem luften som et missil, hurtigere end noget menneske kunne gribe.

Der var bare ingen i Vega-familien, der var mennesker.

Charles Vegas hånd skød op med vampyrspeed og greb skeen i flugten.

Ups. Ivy stirrede på sin far. Det var ikke heldigt. Den der redning kunne et menneske aldrig have præsteret.

Lilian, der sad lige ved siden af Charles, skar ansigt, og Olivia så lige så forskrækket ud, som Ivy var. Sikke en afsløring – af vampyrspeed! Selv Charles lod til at indse sin bommert. Han stirrede på skeen i sin hånd med samme blik som på en sko i hans klædeskab, der ikke var pudset spejlblank.

Heldigvis var hr. Abbott alt for groggy til at have bemærket noget. *Det er én god ting ved jetlag, tænkte Ivy med et suk. Man bemærker ikke alle de vampyrer, man er omringet af!*

”Puha.” Fru Abbott vendte tilbage. Hendes ansigt var pink og stadig fugtigt. ”Jeg fatter ikke, at jeg er så træt.”

”Det kan jeg altså godt forstå,” sagde Lilian imødekommende. ”Jeg har været på tilstrækkelig mange søvnløse flyveture på mine film-jobs. Jeg ved præcis, hvor plaget man kan være af jetlag.”

”Jamen, jeg er så udmattet, at jeg får hallucinationer!” Fru Abbott lod sig falde ned i sin stol og gned sig i øjnene. ”Jeg kunne have svoret på, at der stod en kiste i Ivys værelse, da jeg gik forbi.”

Ups! Jeg må have glemt at lukke døren ind til mit værelse. ”Ha, ha!” Ivys latter lød noget skinger. ”For vildt! En kiste i et pigeværelse!”

Men hun krympede sig under sin fars blik. Det var det blik, han brugte, når noget gik seriøst galt – som for eksempel en plet på én af hans silkeskjorter.

”Hvad tænker du på?” hvædede Olivia i hendes øre. ”Du ved godt, at du skal holde din dør lukket, når der er kaniner på besøg!”

”Sagde du noget om gardiner, skat?” Fru Abbott greb det sidste af sin toast og så en anelse forvirret ud. ”Eller var det også noget, jeg bildte mig ind?”

Olivias kinder brændte. ”Æhm ...”

Hendes adoptivmor stirrede på hende. ”Hvorfor snakker du pludselig om gardiner med Ivy?”

Lilian lænede sig frem og reddede situationen, let

og elegant som altid. ”Hvad synes du så om Londons seværdigheder?”

”Åh, *London*...” Fru Abbott sukkede af begejstring. ”Det var fantastisk. Kulturen! Arkitekturen! Hele ...”

”Jeg rydder lige af bordet,” mumlede Ivy. Hendes fars bebrejdende blik hvilede stadig på hende.

”Jeg hjælper!” Olivia sprang op fra stolen. ”Jeg kan alligevel ikke sidde stille.”

”Tak.” Mens Ivy stablede tallerkner, sendte hun sin far et undskyldende blik. ”Sorry,” sagde hun lavt, rettet mod både ham og Olivia. ”Det har bare været en totalt sindssyg dag. Jeg er ikke helt mig selv.”

Olivias adoptivforældre kunne være nok så søde, men de var stadigvæk kaniner – mennesker som ikke kendte til vampyrernes hemmelighed – og det måtte de aldrig komme til. Normalt ville hun altid have lukket sin dør.

Men – Ivy var lige begyndt på high school ... og intet var ”normalt” længere.

For første gang siden hun var kommet hjem, dykkede Olivias energi en smule. ”Er det virkelig så hårdt på den high school, som du sagde, da vi chattede over Lonely Ekko?”

”Bare vent,” sagde Ivy, mens Charles atter begyndte

at konversere ved bordet. ”I morgen kommer du selv til at se det. Og så har du stadig en tsunami af lektier til gode. Du skal lære at skrive med handsker på.”

Olivia blinkede. Så rystede hun på hovedet. ”Okay. Det kan ikke *kun* være jetlag. Den der sidste sætning, den giver totalt ikke mening.”

Ivy lænede sig ind mod hende med et sigende blik. ”Selv min HP – *Hurtighelende Proces* – har problemer med at holde trit med den mængde rifter, jeg får af de bjerge af papiropgaver!”

”Uf!” Olivia sukkede og stablede de sidste tallerkner. ”Nå, men jeg er altså ikke bange for den nye skole ... jeg ville bare ønske, jeg kunne tage en enkelt fridag, før jeg starter. Så jeg lige kunne få vejret efter rejsen.”

”Hva’ beha’r?” Både Charles og fru Abbott afbrød deres snak og stirrede på Olivia.

”Det kan du altså ikke,” erklærede de begge to. ”Du har allerede været væk alt for længe!”

Stakkels Olivia, tænkte Ivy, selvom hun måtte beherske sig for ikke at grine ad sin tvillings udtryk. *Det er så ulempen ved at have tre kærlige forældre. Endnu flere til at fortælle én, hvad man skal.*

Endelig vækkede deres stemmer hr. Abbott. Der

slap et grynt af forskrækkelse ud af ham, så rejste han sig vaklende fra stolen, mens han gabte højt. ”Det må I altså undskylde,” sagde han. ”Jeg kan vist ikke rigtig styre det her jetlag. Det er som en mystisk fjende, der gemmer sig i mørket og ikke kan bekæmpes med vold.”

”Ja, det bemærkede vi,” sagde fru Abbott spidst. Så sukkede hun dybt med et sigende blik på Lilian.

”Nå, jamen så, hvis ingen har noget imod det ...” Hr. Abbott trådte væk fra bordet, strakte armene frem og bøjede let i knæene. ”Så vil jeg lige gøre nogle af mine opvarmningsrutiner. Det skal nok holde mig vågen.”

Jep! Det vil holde os alle vågne, tænkte Ivy. Hun måtte kigge ned og bide sig i læben for ikke at skribe af grin. Av! Hendes læbe sved. Husk så at få de hugtænder slebet! Hun havde aflyst en aftale hos vampyr tandlægen samme morgen for at kunne være her, men uden at få en ny tid. *Det må jeg bare ikke glemme!* Nattens Første Lov bød, at alle vampyrer bevarede hemmeligheden om deres eksistens. Og alle vampyrer fik regelmæssigt filet deres hugtænder ned hos tandlægen, så de lignede ganske almindelige mennesketænder.

Men hvordan i al verden skulle Ivy kunne huske den slags, når der stod en midaldrende mand i hendes køkken og lavede kung-fu-øvelser? Enhver fornuftig tanke boblede ud af hovedet, mens hun dybt måbende stirrede på synet foran sig. *Hvad er det for en øvelse? Mand fumler efter lyskontakt? Mand river spindelvæved ... eller ...?*

Selv Lilian, som ellers altid bevarede en cool facade i den slags situationer, var ved at krakelere i et grin.

”Gavetid!” Olivia brød den pinlige tavshed og dykkede ned under bordet efter sin taske – og knaldede hovedet i bordpladen på vej op.

”Pas på!” Ivy hjalp sin søster op over bordkanten. Olivia så endelig ud til at være slået grundigt ud af sit jetlag. Hun svajede let fra side til side. ”Jeg er sikker på, det godt kan vente lidt længere,” sagde Ivy.

”Nej!” Olivia krammede sin paillet-besatte taske ind til brystet med et både forfjamsket og selvtilfreds udtryk. ”Nej, nu skal I altså ikke holdes i spænding længere. Forventningens glæde har et klimaks, og det må ikke overskrides!”

”Okay, jeg kan godt høre, at jeg bliver nødt til at lære camillansk, nu hvor du er i filmbranchen.” Ivy

sukkede teatralisk og rystede på hovedet. ”Er det sådan, at man kan købe en ordbog et eller andet sted?”

”Bare rolig, du skal nok lære det hen ad vejen,” sagde Olivia let og fumlede nede i tasken, indtil hun krængede den helt åben og rodede rundt i kaosset dernede. ”Til dig, Ivy, fra London ... ta-da!”

Er det en plysbamse? Ivy blinkede vantro.

Det var det. En lille udstoppet bjørn i rød regnfrakke og blå filthat. Olivia strålede, da hun rakte den frem. ”Så du har nogen til at holde dig med selskab i din kist... æh, seng!”

”Øhm, tak.” Ivy tog imod bamsen med hævede øjenbryn. *Hun må have været seriøst Jacksonsvimmel, da hun købte sine souvenirs. Men i det mindste er den da ikke pink!*

